

Караконджулчо и елфите

Денят беше слънчев, Бенемот го мързеше дори да се протяга, но Детенце трябваше да получи дозата си от естествен витамин Д и Бабата поведе бойната си дружинка към градината. Беше си хладно, но търпимо, защото сняг нямаше. Караконджулчо си върза едно червено шалче повече да могат лесно да го намират в слегналата се трева, отколкото да се предпазва от студа. Той много се надяваше да срещне отново Литографка и Дактилчо, затова носеше грижливо опаковани една кутийка ягодово сладко и едно татарско кюфтенце. Всъщност, носеше ги Бенемот, който не искаше да изглежда като че ли предследваше странната вкусова комбинация, под която таласъмчето едва се виждаше.

Детенце прикотка Баба си на люлките и щастливия му смях огласи околностите. Бенемот скочи на една гума, овесена на як клон и добре нагрята от слънцето, и се прозина. Караконджулчо предпазливо заразглежда близката цветна леха. Все пак Литографчето беше изумрудено зелена с червени оттенъци, и не можеше да се скрие на много места, освен в лехата с лалетата или в кошчето с опаковките от чипсове. Нещо трепна в цветята и сърчицето на таласъмчето трепна в отговор.

Червеното лале се разтвори и отвътре се подаде една руса главица. Тя се огледа и свирна тихичко. От жълтите лалета наскачаха едни малки нещица, които приличаха на човечетата от железницата на Детенце, но имаха крилца като на водни кончета. Русата главица се оказа принадлежаща на облечено в червена рокля създанийце с тъмно зелени крилца. То наплюнчи пръстче и се опита да определи откъде духа вятъра, после затича към Караконджулчо. Беше висока колкото него и в човешките понятия беше красива. Таласъмчето беше по-склонно да определи погледа ѝ като прегладнял, отколкото като лъчист.

Червената Рокличка се спря пред Караконджулчо и погледна към кутийката с ягодовото сладко.

- Ще има ли и за нас малко от тази закуска? Като свършиш ти, разбира се! – попита пресипналото от вълнение гласче.
- Аз вече закусих. Заповядайте! – таласъмчето знаеше какво е да си гладен.

Червената Рокличка свирна още веднъж и всички малки крилати създания се струпаха около кутийката. Дамата в червено ги преброи, раздели честно сладкото и за броени секунди кутийката лъсна. Последваха няколко тънички въздишки, малките създания дружно благодариха и се скриха отново в лалетата. Остана само Червената Рокличка.

- Още веднъж благодарим! – каза вежливо тя. – Много мило от твоя страна да помислиш за елфите!
- Вие сте тукашните елфи? Много ми е приятно! – Караконджулчо протегна сухичката си ръчица. Елфийската принцеса я стисна мъжки.

- Да, но сме на изчезване. С тези генетични модификации нищо не остана за ядене. Едно време цветята миришеха, защото имаше нектар, имаше и прашец за крилцата, имаше и водни кончета, които да ни дадат резервни крилца. Пръскането срещу комари изтрепа водните кончета, цветята са хибридни, останаха тук-там някои горски елфи из затъntenите региони, но скоро и на тях ще им видят сметката с цивилизацията.

Таласъмчето отбеляза прокъсаните крилца, разръфаните краища на рокличката и кървавите мазоли по малките краченца. Елфчето проследи погледа му.

- От пантофките от бледи рози е! Розите трябвало да издържат на всичко. Да, издържат, и на опън, и на натиск, не може елф да ги разноси. Затова се опитвам да не ги обувам без нужда. Нашето ято поне не може да се оплаче от лалетата – миналата година Бабата донесе едни редки луковици, които не са хибридизирани, та можахме да изкараме половин зима. Но след Бениявление е трудно. Пък и криза е, всички сами си ядат сладкото... Впрочем, ти какво си?
- Аз... ами вампирче по местната класификация, мисля това съм.

Червената Рокличка го огледа скептично.

- Не ми приличаш на вампирче. Те са големи, двукраки, а да, ти също си двукрако, нямат крила, бели са и на слънце са лъскави. Но пък носиш сурово кюфтенце, или то е за маскировка.
- Не, кюфтенцето е за Дактилчо, но нещо не го виждам. Ти къде си виждала такива вампири, по нашите краища нищо подобно няма!
- Как къде, пчелите първо донесоха новината, по всички канали все едно и също, толкова им е втръснало, че падат мъртви вече, а миналата година една Лелка си забрави списанието и там всичките бяха изтипографисани. Хм, на тях зъбите им са като правени от холивудски заболякар, а твоите са, абе не са изправяни, нали?
- Не, не, и не си ги давам! – сепна се Караконджулчо при спомена за нощните ескапади.
- Няма нужда! Който носи ягодово сладко си е прекрасен както си е! Ще дойдеш ли пак? – в гласа на елфчето имаше надежда, надиплена като розови листенца в разцъфваща пъпка.
- Ще дойда. А ти ще видиш ли Дактилчо, да му оставя кюфтенцето?
- Той е нощна птица, ще дойде довечера. Пъхни го под голямото листо!

Бенемот беше приключил дрямката си и скочи от гумата. Елфчето изчезна в лалето си.

Караконджулчо скри кюфтенцето и отиде при приятеля си.

- Слушай, наистина ли не приличам на вампирче?
- На мен си ми приличаш. Защо, пак ли искаш да ставаш бял и лъскав?
- Ама и ти знаеш за тях?
- Бабата снощи пусна някакво кино. На мода било тук. Мен по ми хареса червенокосата вампирка, но тя пък излезе една лошотия. Ти си къде по-вампирист от нея! Хайде да ходим на другата площадка, че застудя!

Дружинката се прибра намръзнала и Бабата отведе Детенце и Бенемот да пият топло мляко в кухнята. Караконджулчо отказа казеините и поскача малко по копчетата на дистанционното. На един от каналите се появиха някакви бели, зъбати и лъскави. Таласъмчето седна да изучава местните вампири. Нещо го глождеше, някакво културологично несъвпадение. Или беше морфологично...